

SẤM SÉT.

Phạm Tuấn Anh.

Bàn tay hắn nắm chặt lấy Ninh –“**Đứng lại đi!**” – ánh mắt hắn nhìn cô gái như muốn hét lên điều đó. Nhưng cô gái lại quá ghen để có thể “tha thứ” cho hình ảnh một cô gái đang ôm người mình yêu, cô giật khỏi vòng tay hắn chạy ra ngoài. Còn hắn, hắn không thể bỏ Lâm lại đó, chuyện gì sẽ xảy ra nếu hắn đi, hắn thừa biết: “**Tôi xin lỗi, có chút chuyện riêng!**”.

Cô gái chậm chậm buông vòng tay khỏi hắn, lắc đầu.

-“**Mà anh bạn tôi nhờ đến chăm sóc cô đâu rồi?**” – cánh tay nàng chỉ vào phòng tắm, hắn bất ngờ, không hiểu cái gì này làm gì mà lại để căn phòng tan hoang đến mức thế này. Hắn đẩy cửa phòng tắm.

-“**Dậy đi, trời sáng rồi mà!**” – anh bạn lờ đờ thức dậy, bước ra khỏi bồn tắm.

-“**Tao nhờ mày chăm sóc Lâm chứ không phải nhờ mày đến đây ngủ nhé!**”.

Nghe thấy vậy, khuôn mặt Dương như bừng tỉnh, cậu ta chạy đi khóa trái cửa phòng tắm lại: “**Lúc mày nhờ tao cứu em đó cute lắm. Nào ngờ vừa gặp, cô ta cho nguyên một cái tát, ném vỡ điện thoại rồi ép tao vào đây. Còn cô ta ở ngoài đó đập lung tung. Lần sau, mày nhờ tao cũng thôi**”.

-“**Thế từ tối đến giờ cô ấy ăn gì chưa?**”.

-“**Chưa, đến ra ngoài tao còn không dám ấy chứ?**” . Hắn kéo Dương ra ngoài.

-“**Cô ở đây, tôi đi mua thức ăn cho cô!**” – lạnh lùng bước đi, không chú ý đến con người hắn nói chuyện – con người có một bí mật không nói ra, con người chỉ lặng lẽ nhìn theo chân hắn, nụ cười toát lên vẻ hồn nhiên quá, như một thiên thần chưa biết đến những nỗi buồn nơi trần gian. Vừa bước khỏi cửa phòng, hắn đã chạm ánh mắt Ninh, hắn đứng đó như một bức tượng nhìn cô gái, hai ánh mắt chạm nhau.

-“**Anh xin lỗi đã không nói trước!**”.

-“**Em hành động cảm tính quá**”.

Họ đứng đó và chỉ có ánh mắt là đang trò chuyện.

-“**Thôi, mày nói chuyện với Ninh, tao đi mua thức ăn**” – Dương vỗ vai hắn để thoát khỏi vị

trí kẻ đứng giữa vô duyên.

-“**Anh cứ nghĩ em đã về**” – chủ động hòa giải là “nhiệm vụ” của hắn mỗi khi cô gái giận dỗi.

-“Em còn một việc chưa làm mà!” – cô gái bẽn lễn trả lời. Hấn thì mỉm cười, cách cười quen thuộc.

-“Giữ lấy trái tim anh!” – câu nói trùng với suy nghĩ của hấn, đơn giản là vì hấn cũng hay nói câu đó mỗi khi hai người xa nhau. Họ ngồi xuống, gần kề nhau, mái tóc của cô gái khẽ đặt lên vai hấn – ngồi bên nhau, họ kể về những kỷ niệm lúc họ bắt đầu yêu. Những kỷ niệm khe khẽ thốt lên nhưng cũng đủ để một người thứ ba lắng nghe – nước mắt của người đó rơi – người đó yêu hấn sao?.

Một lát sau, Dương mang thức ăn đến: “**Cậu mang vào cho Lâm đi**”, có lẽ sau lần tiếp xúc không mấy tốt đẹp với nàng, anh chàng đẩy khay thức ăn cho hấn: “**Để em mang giùm anh nhé?**” – cô gái đứng dậy, bước vào, đặt khay cơm lên chiếc bàn gần giường, cô sửa soạn lại, giọng dịu dàng: “**Em lại đây ăn cơm đi**”. Nàng vẫn ngồi đó lặng thinh như không nghe thấy gì, thấy vậy, hấn bước vào: “**Lại đây ăn cơm đi, em hứa với anh là phải sống mà?**” – có lẽ, bây

giờ chỉ có hấn mới có thể nói chuyện với nàng. Nàng ngồi xuống, cạnh hấn và đối diện cô gái (Hải Ninh), nhưng khuôn mặt vẫn cúi xuống để dấu đi một thứ.

-“**Em khóc à?**” – cô gái khẽ đưa khăn tay lau khô nước mắt nàng, - “**Tôi cảm ơn!**” – nàng lạnh lùng gạt cánh tay cô gái ra, không một lời nói, chỉ biết gấp thức ăn cách đây khó nhọc. Tối hôm đó, hấn xin nghỉ một ngày tại G2 để dành thời gian chăm sóc Lâm, từ thời điểm gặp Ninh, dường như hấn đã nhận ra nàng đã trở lại con người như lần đầu hấn gặp, Ninh cũng ngủ lại bệnh viện.

-“**Xin lỗi, anh có thể nắm tay lúc tôi ngủ không?**” – lời đề nghị làm cả hấn và cô gái bất ngờ, không hiểu ý nàng muốn nói: “**Nắm tay anh, tôi sẽ không sợ gặp ác mộng**”.

Ánh mắt hấn quay lại nhìn Ninh, điều đó có gây khó xử cho cô gái không?, Ninh mỉm cười gập đầu, dấu đi nỗi lo lắng về tình cảm giữa hấn và Lâm đang dần hình thành.

Nắm ngón tay nàng siết chặt vào lòng bàn tay hấn, nhìn hấn triu mến – hạnh phúc ngập tràn trên khuôn mặt nàng.

NÀNG HẠNH PHÚC – HẤN KHÓ XỬ - CÔ GÁI LO ÂU – đêm đó bệnh viện có ba người thức trắng đêm.

-“**Lâm ơi, dậy đi em!**”.

-“**Anh Tuấn Anh đâu chị?**”.

Dường như sau đêm qua, nàng đã trở thành một con người mới hoàn toàn, nụ cười dễ thương quá, nàng ngập ngừng ngập dài “nhõng nhõng” theo Ninh như cô em gái làm nũng chị.

-“**Chị bảo hai anh ấy xuống căn-tin trước rồi, bây giờ thì...theo chị đánh răng nào!**”.

Lâm đang dần hồi phục – đó là điều hấn nhận thấy, hấn vui lắm, không phải hấn đã từng lo lắng cho nàng mà vì hấn sẽ không phải mỗi ngày đến bên chăm sóc nàng, và mỗi đêm bàn tay hấn không còn phải siết lấy nàng và hấn sẽ có thời gian bên người hấn yêu – cô gái (Hải Ninh).

Gần một tuần chăm sóc, nàng chuẩn bị xuất viện, hẳn mua tặng nàng một món quà đặc biệt – một chú chó nhỏ xíu, thuộc giống chó săn Đức. Vừa đến hành lang, hẳn thấy một người đàn ông từ trong phòng Lâm bước ra và hẳn biết người này: “Em chào thầy!”.

Người đàn ông chững chạc nghe thấy lời chào, chỉnh lại kính mắt ra dáng học thức: “Xin lỗi, tôi trông cậu quen quen, cậu là ai vậy?”.

-“Em là Tuấn Anh, hai năm trước em có học trong đội tuyển Hóa học do thầy dạy, thầy nhớ chứ ạ?”.

Thầy Đức Huy – hiệu phó trường THPT Lê Quý Đôn, dạy môn Hóa học và đã có thâm niên hướng dẫn các lớp học sinh giỏi cấp Tỉnh.

-“Đúng là tôi không nhớ rõ lắm, nhưng có điều đội tuyển Hóa học năm đó không đạt được thành tích gì, các cậu học hành thế đấy, không biết theo gương anh chị đi trước”.

-“Ngày trước các thầy cô trong đội tuyển cũng đã xả cho tụi em một trận te tua rồi đấy chứ ạ!” – hẳn ngại ngần, liên tục vò rối mái tóc mình – “Mà thầy quen cô gái trong phòng này ạ?”.

Sắc mặt thầy giáo thay đổi hẳn: “Ừ, con bé gọi thầy là bố dượng, không hiểu vì lý do gì cứ mỗi lần gặp thầy nó lại luôn tỏ ra sợ hãi”.

-“Chắc là thầy nhiễm bệnh nghề nghiệp rồi, lúc nào cũng nghiêm khắc như với tụi em thì ai mà không sợ chứ?”.

-“Thầy sẽ suy nghĩ, mà em chính là anh chàng mẹ Lâm nhờ chăm sóc con bé à?”.

-“Dạ vâng!”.

Thầy giáo thở dài: “Một gia đình không thể chăm sóc lẫn nhau, vợ thầy thì cả năm từ bắc vào nam, trong nước ngoài nước, còn thầy lại không hợp với con bé, vậy là nó đổ bệnh cũng chẳng ai vào chăm sóc được. Lần này, thầy nhờ em chăm sóc Lâm giùm thầy, danh thiếp của thầy đây, em có thể gọi bất kỳ lúc nào nếu có chuyện gì xảy ra với con bé. Thực sự thầy rất lo cho nó”.

Vẫn đáng đi “lập cập” ngày xưa, truyền đạt dễ hiểu, tận tâm, hài hước nhưng nguyên tắc là “học ra học, chơi ra chơi”, ông từng là thần tượng học tập của hẳn và nhiều anh chàng khác trong trường. Hẳn mở cửa phòng – không còn một cô gái vui vẻ nhảy nhót mỗi khi thấy hẳn nữa, nàng ngồi trong góc phòng, run rẩy sợ hãi như vừa trải qua một điều gì khủng khiếp quá sức chịu đựng, nàng co rúm hết lên hoảng loạn khi hẳn chạm vào vai cô.

-“Chuyện gì vậy?”.

Nàng lắc đầu một cách khó hiểu, rồi hẳn nhớ đến món quà muốn tặng, hẳn mở hộp ra: “Cô đoán xem, tôi tặng gì cho cô” – ánh mắt nàng dường như không chú ý đến hẳn. –“Nhìn này, một chú cún dễ thương không, tên nó là Fluto”.

Chú cún có bộ lông trắng muốt, đôi mắt thông minh và chiếc đuôi ngoe ngoáy không dừng, nó nghiêng nghiêng đầu nhìn nàng, rồi cất tiếng sủa gây sự chú ý. Thấy vậy, hẳn mở lồng thả chú cún ra, nó lon ton chạy về phía nàng, ngồi xuống và chăm chú nhìn con người trong góc tối. Cánh tay nàng cử động, chạm vào chú cún, chú cún lạnh lẽo liếm láp bàn tay nàng. Cả buổi chiều, nàng chỉ “quan tâm” đến chú cún, còn hẳn ngồi đối diện với nàng – không biết phải làm gì, mỗi khi chạm vào nàng, nàng la hét hoảng loạn 🤪. 19h tối, ngồi “dụ dỗ” nàng ăn cơm, hẳn nhận được một cuộc điện thoại – Thiên Minh, bạn trai cũ của Lâm, anh chàng hẹn gặp hẳn tại một quán cafe gần bệnh viện.

-“Xin chào, cậu là Thiên Minh” - ấn tượng đầu tiên của hẳn với Thiên Minh là một anh chàng thông minh.

-“Dạ vâng, anh là Tuấn Anh ạ?” – cậu ta trả lời.

–“Cậu có chuyện muốn nói với tôi sao?”.

.....

Hơn một tiếng sau, hắn trở về phòng. Sau cuộc nói chuyện, có điều gì đó đã làm hắn thay đổi, ngồi xuống nền, tựa lưng vào tường, ánh mắt hắn hướng về góc phòng – nơi đó, một thiên thần đang ngủ. Bỗng một suy nghĩ thoáng qua đầu hắn: “Nếu ngày mai, anh được ban ba điều ước. Anh sẽ nghĩ về em, điều đầu tiên anh sẽ ước câu chuyện tụi tụi này đã không xảy ra với em, điều thứ hai- anh ước trong cuộc đời mình anh chưa từng gặp em trước đây, sau này và mãi mãi. Còn điều cuối cùng...” – hắn ghé sát tai nàng – “Anh ước có đủ động lực để giết người đó”. Đôi môi hắn áp vào trán nàng, nước mắt hòa vào dòng lệ còn chưa khô trên gò má của nàng – hắn khóc. Cuộc nói chuyện với Thiên Minh đã in sâu vào trí nhớ của hắn.

[[–“Anh biết chuyện Lâm từng phá thai chứ?”.

–“Bác sĩ từng nói về chuyện đó với tôi, cậu cũng biết chuyện đó!”.

.....

–“Đó là bố dượng của cô ấy. Ba lần ông ta hãm hiếp cô ấy, rồi ép buộc cô ấy phá thai và sau mỗi lần làm như vậy, hắn lại dùng dao cắt vào cánh tay cô ấy như lời cảnh báo đừng nói với ai...”.]

Suy nghĩ hắn trở về hiện tại, hắn kéo tay áo nàng lên – ba vết sẹo in trên cánh tay nhỏ bé.

–“Ngủ ngon em nhé” – hắn ngồi dậy, đặt nàng lên giường và bước ra ngoài, cánh cửa từ từ dần đóng lại mà ánh mắt hắn vẫn nhìn nàng.

–“Alo, thầy Huy phải không?”.

–“Lát nữa, thầy có thể gặp em để nói chuyện được không ạ?, về chuyện của Lâm, em muốn hỏi một vài điều”.

–“Dạ, tại quán rượu gần trường được không ạ?”- đôi mắt hắn toát lên thú tính – như một con quỷ đang tồn tại trong cơ thể hắn lúc này.

“Đưa em đi nhé, thiên đường của hai đứa mình

Đưa em qua những cánh đồng nơi thảo nguyên thơm nắng.

Chỉ hai đứa mình

Chỉ hai ước nguyện trở về với nhau

Đưa anh theo nhé, em cần bờ vai anh rất rộng

Đưa anh theo nhé, một lần dù là trong giấc mơ.

.....

Giấc mơ không thể mất em, không đành

Có em anh chẳng tiếc thân

Nếu anh phát sống lần nữa vắng em bên đời

Làm sao thứ tha cho mình

Cho em hòa trong anh, từng giác quan thuộc về anh. –Cho em (Tặng Nhật Tuệ).

Hắn – Tuấn Anh và đối diện hắn là thầy Đức Huy, trước đây hai năm, hắn chưa bao giờ từng nghĩ đến việc hắn phải đối diện với người thầy hắn kính trọng nhất – người dạy hắn ý nghĩ “có công mài sắt có ngày lên kim” trong hoàn cảnh ngang trái này. Hai người không nói gì, chỉ uống rượu, cứ hết là hắn rót, còn thầy Huy – không biết lý do gì, hỏi hắn một vài câu nhưng không thấy trả lời nên cũng bỏ qua, lặng lẽ làm theo, dường như ông cũng lập lờ đặt ra vài lý do cho buổi gặp gỡ đặc biệt này.

Uống hơn một tiếng, thầy Huy giật bản mình khi cổ tay mình bị bàn tay hắn nắm chặt lấy, ánh mắt hắn như ghim chặt vào khuôn mặt kẻ đang bất ngờ vì hành động vừa rồi.

-“Em say rồi!” – thầy lấp bắp hỏi hắn.

Ánh mắt hắn vẫn nhìn thẳng đủ làm bất kỳ kẻ nào nhìn thấy ghê rợn, không nghe thấy gì hắn cố bỏ qua những thứ xung quanh diễn ra. Chai rượu vỡ tan trên đầu thầy giáo, quá mạnh và bất ngờ ông ta loạng choạng ngã lộn xuống đất: “**Có chuyện gì vậy?**”.

.....

Hắn tỉnh dậy, cái cảm giác đầu tiên sau cái chết là bàn tay, bàn tay hắn ấm quá – như một ai đó đang nắm lấy. Ánh mắt từ từ nhìn xuống, đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô gái có mái tóc pixie nắm lấy tay hắn, hắn mỉm cười nhưng không hiểu sao trái tim hắn muốn người đang nắm tay hắn, đang ngủ vùi trong cánh tay, đang truyền hơi ấm vào hắn là nàng – Thùy Lâm – “**Minh bị điên rồi!**” – hắn nghĩ thế để xoa đi cái hình ảnh vừa thoáng qua đầu mình. Gương nâng cánh tay còn lại vuốt lên mái tóc cô gái – cái hành động quen thuộc của hắn, “**AAAA...**” – một cơn đau chạy dọc cơ thể khiến hắn không kìm chế được, hắn nhớ lại sự việc trong quán rượu hai hôm trước, hắn bị đâm bất tỉnh.

Vô tình đánh thức, Ninh tỉnh dậy, hành động của cô gái cuống quýt quá: “**Anh cảm thấy ổn không?**”.

-“**Không sao, bây giờ nhìn thấy em anh biết mình đã khỏe lắm rồi!!**” – khe khẽ mỉm cười, quên đi đau đớn tột cùng trong cơ thể, hắn cảm thấy những giọt nước mắt của cô gái đang lăn dài trên cánh tay.

-“**Đừng khóc nữa, đôi cánh nhỏ!**” – hắn gắng vươn cánh tay giúp cô gái lau khô nước mắt, nhưng lại ngắt đi.

Trong giấc mơ của mình, hắn nghe thấy một bản nhạc acoustic quen thuộc – bản “Nothing gonna change my love for you”.

-“**Chào anh bạn cũ**” – giọng nói quen thuộc, phong cách chơi guitar đặc biệt – chỉ có thể là một người, hắn quay lại. –“**Sao gương mặt này biểu hiện sự ngạc nhiên hay không nhớ tớ là ai vậy?**” – anh chàng lạ mặt mỉm cười hỏi hắn.

-“**Đại Dũng, quên sao được đối thủ chứ, mới về Việt Nam sao?**” – Đại Dũng, một trong bốn người bạn thân của hắn hồi cấp 3, anh chàng và hắn là một cặp đối địch nổi tiếng. Sau lớp 11, cậu ta theo gia đình sang Pháp định cư.

-“**Biết cậu cần giúp đỡ, nên tớ về gặp!**”.

.....

-“**Nhìn cậu chán quá, còn nhớ lời hứa trước lúc tớ đi không?**”.

Khuôn mặt hắn sáng bừng, ánh mắt mạnh mẽ đã trở lại, hắn vọt ôm chầm lấy Đại Dũng : -“**Tớ sẽ làm được**” – cánh tay hắn siết chặt như cái ngày hắn chia tay Dũng tại sân bay với lời hứa “trọn đời sẽ chăm sóc Ninh – cô ấy sẽ là cô gái hạnh phúc nhất thế gian”. Ngày đó, hắn và Đại Dũng cùng yêu một cô gái tên là Hải Ninh, nhóm bạn gồm 5 chàng “ngự lâm quân”: Viễn Hải – “thùng phi”, Nguyễn Anh – “triết gia”, Thế Dương – “cao cây”, Đại Dũng – “đazinăng” và hắn Tuấn Anh – “sMoon” – mỗi người một tính cách tạo nên một iTeam khác biệt tại trường THPT Lê Quý Đôn. Hắn yêu Ninh – lặng thầm thôi, chỉ như chiếc khăn gió khi cô gái cảm cúm, vài lá thư không tên khi cô gái gặp chuyện buồn, những chiếc bánh mì chia đôi khi cô gái chuẩn bị vào lớp ôn đội tuyển Toán hay đơn giản là dòng chữ “I love

U” lù lù trên bảng không biết người gửi, chẳng rõ người nhận, tình yêu của hắn vậy thôi!. Cho đến khi hắn biết Đại Dũng – anh bạn thân cũng đang giấu hình ảnh Ninh trong trái tim, Dũng đa tài, sở hữu khả năng chơi guitar – acoustic nghe chết lịm, thành tích học tập sáng chói suốt 11 năm học và ngoại hình rất ổn. Hắn rút lui, giấu sâu cái tình cảm mới hình thành của mình: không còn những dòng P/S bí ẩn trên bảng, không còn những lá thư giấu trong ngăn bàn nữa... hắn biết Dũng sẽ thay hắn làm những điều đó, thậm chí là tốt hơn – người mình yêu được hạnh phúc là mong muốn duy nhất của hắn.

Đầu năm lớp 12 – cái thời điểm Dũng theo gia đình sang Pháp cũng là thời điểm hắn biết một bí mật hắn chết đứng: “Mày biết Ninh thích mày chứ?, hứa với tao nhé – trọn đời này hãy chăm sóc cô ấy, cô ấy phải trở thành cô gái hạnh phúc nhất thế gian. Nếu một ngày mày không làm được tao sẽ về và làm điều đó”.

-“Tao làm được! Tin tao đi”.

-“Vậy là tao yên tâm đi rồi! Nhớ giữ liên lạc nhé”.

Lời hứa - với hắn, đó là “chiếc gông” trói buộc tâm trí, hành động và suy nghĩ hắn, tôn trọng những lời mình đã nói, ai tiếp xúc cũng nhận ra điều đó trong tính cách của hắn.

Chợt. Hình ảnh Đại Dũng vỡ tan trong vòng tay hắn, chòng tỉnh dậy. Đôi mắt hắn nhìn ra xung quanh, có bố mẹ, Ninh, những người bạn cũ, Dương, Hải, Anh, và anh chàng đó – Đại Dũng – cậu ấy đã trở về, ngồi bên guitar thể hiện bản acoustic hắn thích nhất “Nothing gonna change my love for you”.

-“Cậu về rồi sao?” – ánh mắt hắn nhìn Dũng. Tiếng đàn dừng lại, ánh mắt Dũng cũng nhìn hắn kiên định lắm.

-“Tờ quay về để thực hiện lời hứa cậu chưa hoàn thành”.

Điều mà ba năm trước hắn từng lo lắng đã thành hiện thực, bọn bạn hắn vẫn thường nói tình yêu giữa hắn và Ninh hình tượng như một con đường rất dài, chỉ có hai sự lựa chọn: bước tiếp về phía trước hắn sẽ nhận được gì – vẫn rất mơ hồ, hoặc dừng lại và quay đầu lại, thứ hắn nhận được cũng không thể xác định nhưng sẽ tốt đẹp hơn.

Mời các bạn đón đọc

CHẠM XUỐNG ĐÁY SÂU (p. 3): GIÓ (REMEMBER US).